

ΠΗΓΗ 11

Επιστολή προς τον βασιλιά αναφορικά με τον διαχωρισμό Βαλλονίας και Φλάνδρας

Στις 15 Αυγούστου 1912, ο διακεκριμένος βέλγος δικηγόρος, πολιτικός και συγγραφέας Jules Destrée απηύθυνε επιστολή στον τότε βασιλέα του Βελγίου Αλβέρτο Α', στην οποία εξέφραζε την υποστήριξη του προς τη γαλλική γλώσσα και τον γαλλικό πολιτισμό στη χώρα. Ο Destrée υποστήριζε ότι η γλώσσα και η ταυτότητα ήταν δύο στοιχεία στενά συνδεδεμένα. Ακολουθεί απόσπασμα από την επιστολή του:

«Αλλά υπάρχει μια πιο χαρακτηριστική, ακόμη πιο αποφασιστική απόδειξη της θεμελιώδους δυαδικότητας του Βασιλείου σας, πιο αναμφισβήτητη σε σύγκριση με εκείνες που μπορούν να εξαχθούν από τη γη, τα τοπία, τις δραστηριότητες, τις νοοτροπίες και τις πεποιθήσεις, είναι η γλώσσα. (Μια γλώσσα είναι ένας θησαυρός που συσσωρεύτηκε με την πάροδο των ετών για μια κοινότητα ανθρώπων. Εμπερικλείει την ανάμνηση και τον απόηχο των ηθών της, των αντιλήψεών της, του πόνου της. Αφυπνίζει σε αυτούς που την ομιλούν συγκεχυμένες εντυπώσεις που ανάγονται στις ημέρες της αβεβαιότητας με τα τραυλίσματα της παιδικής ηλικίας επάνω στα γόνατα της μητέρας, και πιο παλιά ακόμα, στην επικοινωνία με τους προγόνους από αμνημόνευτες εποχές. Υπάρχει ένα μυστήριο στο δέσιμο με την γλώσσα, γιατί έχει να κάνει λιγότερο με το σκεπτόμενο ον που είμαστε, και περισσότερο με το υποσυνείδητό μας. Μόνον όταν λοιπόν αντιλαμβανόμαστε έτσι το πρόβλημα, όταν έρχονται στο μυαλό μας τα εκατομμύρια ρίζες της που βυθίζονται στο πιο μακρινό παρελθόν, τότε καταλαβαίνουμε τον ιερό χαρακτήρα μιας γλώσσας, και πόσο ευαίσθητα και αναλλοίωτα, μόνο με τις διεργασίες της νοημοσύνης, είναι τα θέματα που εγείρει η χρήση της.)»

Ο Destrée χρησιμοποιεί τη γλώσσα ως το απόλυτο επιχειρήμα για το θέμα της ταυτότητας, όταν γράφει στην επιστολή του «(Βασιλεύετε) επί δύο λαών. Στο Βέλγιο συνυπάρχουν οι Βαλλόνοι και οι Φλαμανδοί. Δεν υπάρχουν Βέλγοι».

Από τη δεκαετία του 1920 και έπειτα εγκρίθηκε σειρά νόμων, με τους οποίους αναγνωρίστηκαν τα ολλανδικά και τα γερμανικά ως εθνικές γλώσσες του Βελγίου, επιπλέον των γαλλικών.

Πηγή : [Ιστότοπος «Les Belges, leur histoire»](#)

ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

«Αν είσαι Ισπανός, μίλα ισπανικά»

Στην πινακίδα αυτή βλέπουμε ένα πολιτικό σύνθημα που χρησιμοποιείτο στην Ισπανία την περίοδο της δικτατορίας του Στρατηγού Φρανθίσκο Φράνκο (1939-1975) μαζί με το πρόσωπο του ίδιου του Φράνκο. Η πινακίδα λέει:

«Αν είσαι Ισπανός, μίλα ισπανικά»

Η πινακίδα επιδίωκε να αποθαρρύνει τη χρήση της καταλανικής γλώσσας κυρίως στην Καταλονία μετά την κατάκτησή της από τον στρατό του Φράνκο, τόσο κατά την τελευταία φάση του Εμφυλίου Πολέμου το 1939 όσο και μετά τον πόλεμο. Περιορισμοί στη χρήση της καταλανικής γλώσσας είχαν επιβληθεί και σε προηγούμενες περιόδους της ισπανικής Ιστορίας.

Πηγή: *Wikimedia commons*

«La langue de la République est le français»

«Η γλώσσα της Γαλλικής Δημοκρατίας είναι τα γαλλικά»

Το 1992, η γαλλική κυβέρνηση τροποποίησε το Σύνταγμά της ώστε να δηλώνει ότι «η γλώσσα της Γαλλικής Δημοκρατίας είναι τα γαλλικά». Ωστόσο, υπάρχουν πολλές μειονοτικές γλώσσες στη Γαλλία, όπως τα βρετονικά, τα οποία ομιλούνται στη Βρετάνη. Τα βρετονικά θεωρούνται σημαντικό στοιχείο της ταυτότητας της περιοχής και όσοι μιλούν αυτή τη γλώσσα πιστεύουν ότι η διατήρησή της είναι ζωτικής σημασίας για τις επόμενες γενιές. Ωστόσο, η διατήρηση της γλώσσας αυτής δεν είναι επιθυμητή από το σύνολο των Γάλλων καθώς κάποιοι πιστεύουν ότι η γλωσσική πολυμορφία θα επηρεάσει αρνητικά την ταυτότητα του έθνους και θα οδηγήσει σε...

«βαλκανοποίηση της Γαλλίας» (πρώην Υπουργός Εσωτερικών της Γαλλίας, Jean-Pierre Chevènement)

«αποσύνθεση της γαλλικής ταυτότητας» (εφημερίδα Le Figaro)

Πηγή: [Jon Henley, 27.06.1999, The Guardian](#)